

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXIII.

ČÍSLO 3

MAREC 2015

Čakanie - Novinky z farnosti - Plesová sezóna
Národný týždeň manželstva - Boh moja opora
Trpezlivá v súženiach - Sv. Mary Mac Killopová

Na maškarnom plese

15. február 2015, Kultúrny dom Necpaly

Človek len v prítomnosti nájde všetku milosť

Určite viacerí z vás poznajú pesničku od Elánu s názvom Vymyslená. Aj ja si ju ako fanúšik tejto slovenskej legendy občas spievam, alebo len tak pohmkávam. Je totiž veľmi chytľavá. „Čakám t'a pred domom, prší mi za golier. Odkiaľ sa poznáme nikomu nepoviem...“

Foto: Silvia Kobelová

V tomto čísle Bartolomeja budeme hovoriť o čakaní. Je to dosť všeobecná téma. Kto čaká, na koho čaká, kde a ako dlho?

Myslím, že každý z nás na niečo čaká. V prirodzenom behu života dokonca každú chvíľu. Čakáme v rade pri pokladni, aby sme zaplatili nákup. Deti čakajú v škole na zvonček, ktorý ohlási koniec hodiny. Rodičia čakajú na svoje deti, kedy prídu domov zo školy. Pracujúci zamestnanec čaká na výplatu, ktorá ohodnotí jeho prácu. Všetci na niečo čakáme, a to po celý život, či už si to uvedomujeme, alebo nie.

No hoci čakanie je čímsi prirodzeným, môžeme sa k nemu postaviť aj zo zlej strany. A to vtedy, keď v čakaní na to, čo má prísť, neprežívame správne prítomnú chvíľu a sme akoby uväznení v budúcnosti. Veľmi sa mi páči myšlienka od C. S. Lewisa z knihy *Rady skúseného diabla*, kde autor krásne definuje túto problematiku. Píše: „*Ludia žijú v čase, ale Boh ich určil pre večnosť. Domnievam sa preto, že chce, aby*

sa sústredili predovšetkým na dve veci: na samotnú večnosť a na ten časový okamih, ktorý nazývajú prítomnosťou. Prítomnosť je totiž bod, v ktorom sa čas dotýka večnosti. Len v prítomnom okamihu ľudia zažívajú obdobnú skúsenosť, ako Boh vníma celú skutočnosť - len vtedy sa im ponúka sloboda a realita. Preto si Boh želá, aby sa neustále zaoberali buď večnosťou (čiže Ním) alebo prítomnosťou. Vedie ich k tomu, aby v každej chvíli buď meditovali nad večným spojením s Ním, alebo poslúchali hlas svedomia, niesli si momentálny križ, prijímali milosť, ktorú práve dostali a ďakovali za radosti, čo práve prežívajú.“

Musíme žiť v čakaní a očakávaní, je to súčasť našej reality. No je potrebné dávať si pri tom pozor, aby sme nežili viac v budúcnosti ako v prítomnosti. Pretože: „*Človek len v prítomnosti nájde všetku milosť, poznanie, povinnosti aj radosť.*“ (C.S. Lewis)

Pavel Cerovský, kaplán

Cintorín v Necpaloch je opäť v prevádzke

Mestská spoločnosť TSMPD dostala súhlas Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Bojniciach (ďalej len RÚVZ) na opätovné pochovávanie na cintoríne v Necpaloch. Mesto a správca cintorína budú počas roka 2015 vyzývať verejnosť na zazmluvnenie nájmu hrobových miest po svojich predkoch.

Mesto Prievidza a Technické služby mesta Prievidza s. r. o. ako správca mestských pohrebísk oznamujú obyvateľom, že na základe súhlasu RÚVZ bude obnovená činnosť cintorína v Necpaloch. Na cintorín v Necpaloch je urobený pasport, ktorý je dostupný aj v elektronickej podobe na www.cintoriny.sk. Správa cintorína nemá na tieto hroby ani jednu nájomnú zmluvu.

S pozostalými, ktorí majú záujem obnoviť si starostlivosť o hrobové miesta, uzatvorí správa cintorína počas roka 2015 nájomné zmluvy.

Hrobové miesta, o ktoré neprejavia pozostalí záujem do 31. decembra 2015, bude správa cintorína považovať za opustené a ponúkne ich nájom ďalším záujemcom - budú teda využívané na ďalšie pochovávanie. Bližšie informácie záujemcom poskytne správca cintorína v Pohrebnej službe na mestskom cintoríne na Mariánskej ulici č. 55 v pracovných dňoch od 7.30 h do 16.00 h. Informovať sa môžete aj telefonicky na čísele 046/541 34 13.

Cintorín mal takmer 40 rokov umorenú činnosť, pričom tam bolo zaznamenané pochovávanie napr. aj v roku 1982, ale nebola k nemu vedaná osobitná evidencia. Slúži zatiaľ ako pietne miesto. Prevádzkovateľ pohrebiska nepredpokladá rozšírenie existujúceho cintorína. Vlastníkom pozemku, na ktorom sa pohrebisko nachádza, je mesto Prievidza.

Mesto Prievidza, redakčne upravené

Kaplnka v Necpaloch je osvetlená

V rámci projektu osvetľovania pamiatok v meste Prievidza prišla tento rok na rad po Kostole Najsvätejšej Trojice, farskom Kostole svätého Bartolomeja a Kostole Nanebovzatia Panny Márie na cintoríne aj Kaplnka Dobrého pastiera na sídlisku Necpaly. Po provízornom skúšobnom nasvetení bolo v závere februára zrealizované finálne osvetlenie tejto sakrálnej stavby.

Projekt bol pripravený podľa vizualizácie, ktorá bola vypracovaná dodávateľom. Následne pracovníci spoločnosti Technické služby mesta Prievidza zrealizovali samotné osvetlenie prostredníctvom dvoch kusov 70 W reflektorov a štyroch kusov 150 W reflektorov.

V priebehu septembra minulého roka si obyvatelia Necpál svojpomocne kaplnku opravili. Práce na nej iniciovali členovia farskej rady Pavel Bátora a Milan Petráš, realizo-

val ich však oveľa širší okruh spolupracovníkov. Necpalania sa pre opravu kaplnky rozhodli z dôvodu blížiaceho sa 660. výročia prvej písomnej zmienky o obci Necpaly nad Nitrou, ktoré si pripomínajú tento rok. Prostriedky na obnovu získali z hodových zbierok. Na opravu prispelo dotáciou vo výške 1000 eur i mesto Prievidza a dofinancovanie zabezpečila farnosť Prievidza-mesto.

Text: Alojz Vlčko

Foto: Kvetoslava Ďurčová

Veriaci prijali sviatosť pomazania chorých

Slová z evanjelia 5. cezročnej nedele, že „po západe slnka prinášali k nemu všetkých chorých“ (Mk 1, 32), sa v našej farnosti naplnili nasledujúcu stredu 11. februára. V tento deň, keď Cirkev slávi spomienku Panny Márie Lurdskej a zároveň Svetový deň chorých, bola vo farskom Kostole sv. Bartolomeja pri večernej svätej omši prítomným chorým a starým udelená sviatosť pomazania chorých.

Atmosféru plnú očakávaní posily od Pána bolo možné vnímať priam bytostne. Umocnili ju aj slová celebranta kaplána Pavla Cerovského, ktorý v kázni citoval Posolstvo Svätého Otca Františka na tento deň s názvom Sapientia cordis (Múdrosť srdca). Posolstvo sa opiera o myšlienku z Knihy Jób: „Očami som bol pre slepého a nohami pre chromého.“ (29, 15). Pápež sa zamýšľala najmä nad tými, ktorí sa o chorých starajú, keď hovorí, že múdrosťou srdca je slúžiť bližným, byť s bližným, vychádzať zo seba smerom k bližným i byť solidárnym s bližným bez toho, aby sme ho odsudzovali.

Svetový deň chorých ustanovil pápež Ján Pavol II. v roku 1993 na spomien-

ku Preblahoslavenej Panny Márie Lurdskej. Týmto chcel upriamiť pozornosť všetkých chorých (ale i zdravých) na to, že práve Matka Mária, k svätyni ktorej vo francúzskom meste Lurdy putujú mnohí, aby sa modlili za opätovné zdravie, je tá, ktorej orodovanie nám úľavu v chorobe vyprosuje.

Sviatosť pomazania chorých prináša posilu tela i ducha a vysluhujú ju len kňazi. Môžu ju prijať tí telesne alebo aj duševne chorí, ktorí majú svoje ochorenie diagnostikované, ale taktiež všetci, ktorí zoslabnutí starobou už dosiahli vek 60 rokov. Odporúča sa prijať ju aj mladším pred vážnou operáciou či v stave chronického ochorenia (teda nie alergía či chrípka).

Sviatosť možno prijať raz za rok, v prípade zhoršenia stavu aj opätovne. Pred koncilom mala táto sviatosť charakter „posledného pomazania“, dnes sa však zdôrazňuje rozmer posily v každej chorobe.

- Dušan Rončák -

Valentínsky víkend sa niesol v znamení zábavy

Tohtoročný valentínsky víkend sa v našej farnosti niesol v znamení zábavy. Keďže nasledujúca streda 18. februára mala už prívlastok Popolcová, víkend predstavoval vrchol a záver obdobia fašiang, a teda aj plesovej sezóny.

Foto: Pavel Cerovský

Práve na tieto dni pripadol aj termín farského plesu, ktorý sa tento rok uskutočnil v sobotný večer 14. februára v Kultúrnom dome v Necpaloch. Vzhľadom na dátum svojho konania mal aj príchut' oslavy Dňa zalúbených.

Ples otvoril prípitkom pán dekan Vladimír Slovák. Vo svojich slovách poukázal na skutočnosť, že o pár chvíľ začne v blízkej Ukrajine opäť platiť prímerie, a preto by sme si mali všetci uvedomiť závažnosť i krehkosť tejto chvíle.

Zábavu pre všetkých členov farnosti zorganizovala Farská rada pod vedením pána Milana Petráša. Do tanca hrala hudobná skupina Necpalanka. Na viac ako stovku plesajúcich čakala pestrá tombola, pričom výťažok z nej bol použitý na spolufinancovanie detského karnevalu.

Do ďalšieho dňa sa niektorí účastníci farského plesu zobudili s vedomím služby. Už krátko popoludní sa totiž v Kultúrnom dome Necpaly

začali zbíhať mladí, aby pripravovali pre deti maškarný ples.

A účastníkov bolo veru neúrekom! Počet 120 neočakávali ani samotní organizátori. Pravdepodobnou príčinou takejto vysokej účasti bola skutočnosť, že tento rok „maškarák“ usporiadali spoločne farnosti z mesta i Zapotôčok.

Animátori z oboch farností spoločne vytvorili masku stonožky, moderátor kaplán Dušan sa zas preobliekol za robotníka v montérkach. Masky detí boli tiež pestré, a tak sa medzi nimi objavili okrem mnohých princezien aj Máša a medveď, zdravotná sestra, ninja korytnačka, kuchár, automobilový pretekár a futbalista, kostura, zombík i mnohé iné.

Svoj talent na plese nevyužili len deti pri výrobe masiek, ale aj kapláni Pavel a Dominik, ktorí akciu zvečňovali svojimi jedinečnými fotografiami. Viac ako dve hodiny tancovania unavili nielen deti, ale aj ich rodičov a všetkých animátorov.

- Dušan Rončák -

Na maškarnom plese u piaristov čas bežal rýchlo

Ôsmy február. Nedeľa ako každá iná. No nie pre každého. Ani pre nás. U piaristov sa totiž konal detský maškarný ples. Zúčastnili sme sa ho prvý raz, pretože naša dcérka nastúpila tento školský rok do prvého ročníka tunajšej cirkevnej školy.

Na počiatku boli otázky či ísť, či neísť... Čas hral proti nám a keďže niekedy je 24 hodín denne málo, nevedeli sme, či zvládneme do svojho preplneného programu vsunúť aj túto akciu. Dcérka však bola plná nadšenia a očakávania, pretože verila, že na maškarnom plese stretne veľa kamarátov zo školy. A tak sme šli.

Páter Janko otvoril maškarný ples tancom o babičke, ktorá učí svoje vnúčatá tancovať charleston. Potom prišla na rad rocková skupina na čele s našou skvelou pani učiteľkou lvetkou a ich piesňou Úsmev. Nevie, či to bola väčšia zábava pre deti, alebo pre rodičov - tolko smiechu sa ozývalo celou školskou jedálňou! Tieto scény v nás vzbudili výbornú náladu, ktorá nás neopustila až do konca maškarného plesu.

Všetky masky boli originálne a fantastické. Princezné, všakovaké zvieratká, Batman, jazdec formuly, biela pani, lekár, Indiánka, horolezec, šašo, Mäša a medveď... Bol tam s nami dokonca aj pán biskup! Deti spolu tancovali, súťažili, spievali rôzne ukazovačky a detské piesne, páter Janko sa pridal hrou na gitaru... Malo to len jednu jedinú chybičku - čas bežal príliš rýchlo. Napokon sme sa museli pobrat' domov.

Odchádzali sme plní radosti a s pokojom v srdci, pretože sme videli, že sme pre naše dieťa vybrali školu, kde to naozaj „žije Kristom“. Kde i mimo vyučovania cítiť prijatie a radostné srdcia. Kde slovo „škola“ neznamená len hŕbu písmen a číslic, ale predovšetkým duchovnú rodinu, ktorú Pán mocne požehnáva.

- Matilda Turanská -

Foto: Ivan Šimkovič

Projekty KOMPRAX našich gymnazistov (Zo života piaristickej školy)

Skrytá krása

Trinásteho januára 2015 sa v Piaristickej spojenej škole F. Hanáka v rámci projektu KomPrax konala výtvarná výstava s názvom Skrytá krása. Jedna pedagogička a študenti školy, ktorí vystavovali, mali takto príležitosť ukázať svoj talent očiam ostatných študentov, ale aj verejnosti.

Ich diela skutočne uchvacovali a vyvolávali v ľuďoch emócie, čo bolo cieľom tejto akcie. Chcela som docieľiť, aby sa ľudia v tomto uponáhľanom svete na chvíľu zastavili a nechali sa „vtiahnuť“ daným dielom, aby to precítili a aby sa tam cítili dobre, k čomu sme sa snažili prispieť aj živou hudbou v podaní speváčky a gitaristu. Takisto tam bolo pripravené aj posekanie a občerstvenie, aby si návštevníci mohli na chvíľu oddýchnuť a posilniť sa.

Ja ako organizátor tejto výstavy som mala veľa starostí a mala som hlavne

veľké obavy, či sa tu ľudia budú cítiť dobre. No keď som videla, že sa im tu naozaj páči, dielami sú skutočne zaujatí a vytvárajú naokolo príjemnú atmosféru, ktorou sa „nakazil“ každý prítomný, pocítila som veľkú radosť z toho, že môj cieľ som dosiahla.

Ohlasmi ľudí sme boli my, organizátori, milo prekvapení a cítili sme zadosťučinenie, že naše stresy, obavy a starosti sa vyplatili a návštevníkom sa tam páčilo a cítili sa príjemne. Týmto by som sa aj chcela poďakovať každému, kto prispel k bezproblémovému priebehu celej akcie, a aj návštevníkom za ich pozitívne ohlasy a vysokú návštevnosť.

- *Michaela Priehodová, 1.G*

Výstava fotografií

9.1.2015 sa v jedálni našej školy organizovala výstava fotografií FOM4ALL 2015. Výstava bola financovaná z Eurofondov a organizovala sa cez národný projekt KomPrax. Na výstave bolo možné vidieť 30 fotografií od piatich autorov - žiakov z PSŠ F. Hanáka: Agáta Čurná, Viktória Granecová, Tamara Kováčová, Ivan Petrovič a Patrik Ricker.

Výstava dopadla nad naše očakávania. Počítali sme, že na ňu príde pár desiatok ľudí a nakoniec sa nám minuli prezenčné listiny, ktoré boli pre sto ľudí. Dostávali sme iba samé pozitívne reakcie a 98% ľudí v ankete potvrdilo, že by sa radi zúčastnili na ďalšom ročníku výstavy. Na požiadanie našej pani riaditeľky fotografie ostali vystavené v školskej jedálni.

Národný projekt KomPrax, bohužiaľ, tento rok skončil a z tohto dôvodu pripájame kontaktný e-mail pre možných sponzorov ďalšieho ročníka výstavy: fom4all@gmail.com.

- *Ivan Petrovič, 1.G*

Rok evanjelizácie začalo Spoločenstvo Piar aktívne

Rok 2015 odštartovalo Spoločenstvo Piar v znamení evanjelizácie.

5. - 6. februára viedlo evanjelizačný program v Nitre, 8. februára chvály v Zlatých Moravciach (kapela Heartbeat) a 21. februára evanjelizačný program v Čadci.

Akcia The Way v Nitre bola zorganizovaná v spolupráci s bratrami piaristami pre druhákov na štvorročnom piaristickom gymnáziu. „Tým najväčším zázrakom bolo vidieť reakciu človeka, ktorý si uvedomil pravdu o sebe - že je milované Božie dieťa,“ zhrnula svoje dojmy z akcie Táňa z evanjelizačného tímu. „Aj sedemnáštoroční chalani plakali a hovorili o tom, aký je Boh mocný. Cítili niečo, čo doteraz nezažili. Rozhodli sa ísť ďalej a spoznávať Boha, ktorý sa ich takto neskutočne dotkol,“ hovorí i ďalší z členov organizačného tímu Július.

Chvály vedené kapelou Heartbeat boli plné úcty. Publikum tvorili zväčša starší ľudia a ich zrelé prežívanie viery bolo

obohatením i pre samotných evanjelizátorov. Po prednesenom slove sestry Timotey o osobnej modlitbe sa atmosféra stala ešte otvorenejšou.

Evanjelizačný program v Čadci sa odohrával na pódiu. Kapela GodKnows opäť dokázala rozprúdiť atmosféru, ale i priniesť Nebo na Zem. Prítomných počas programu oslovili viaceré svedectvá i unikátny herecký výkon v scénke Set me free.

Rok 2015 sa Spoločenstvo Piar rozhodlo venovať špeciálne evanjelizácii. Programom určeným predovšetkým mladým ľuďom chce svedčiť o Bohu a prežívaní osobného vzťahu s ním.

Text: -ak-, foto: archív Spoločenstva Piar

Skautská križová cesta

Prievidzskí skauti pozývajú v sobotu 14. marca 2015 všetkých ľudí dobrej vôle na návštevu Skautského múzea v Ružomberku a pobožnosť križovej cesty na kalvárii v Kláštore pod Znievom. Odchod autobusu je o 7:30 z autobusovej stanice v Prievidzi (nástupište č. 21). Účastnícky poplatok je 4 eurá.

V prípade záujmu sa záväzne prihláste na čísle 0902 202 898.

On a ona - jednota v rozdielnosti, také bolo motto ďalšieho ročníka týždennej iniciatívy na podporu manželstva, ktorý poznáme pod názvom Národný týždeň manželstva (NTM). Každý rok sa koná v týždni osláv sviatku svätého Valentína. Vytvára priestor na stretnutie sa veriaceho i „neveriaceho“ sveta zjednoteného v rovnakej radosťi - a tou je oslava lásky medzi mužom a ženou.

Niektorí veriaci považujú iniciatívu za akýsi „módny výstrelok“ v duchu tejto doby a pre veľkú komercializáciu pohrdajú sviatkom sv. Valentína. To je však len jeden pohľad. Ten druhý môže - práve naopak - upozorniť na to, že sú medzi nami ľudia, čo ešte veria v čistú a vernú lásku medzi mužom a ženou, ktorej najpevnejšie korene tvorí sviatosť manželstva. A tak ako iní zaľúbení, aj oni ju chcú oslavovať - nevynímajúc z tejto oslavy ľudí, ktorým sa vo svojom vlastnom živote nepodarilo tešiť z manželstva. Ved' pohľad na vernú, trvalú a nerozlučnú lásku manželov dáva určite vždy nádej. Hlavný dôvod (ten komerčný vznikol až následne), prečo existuje sviatok

sv. Valentína ako patróna zaľúbených, nespočíva v tom, že by sv. Valentín za svojho života podporoval neviazanú lásku zamilovaných dvojíc. Práve naopak, on potajomky sobášil snúbencov, hoci to rímsky cisár zakázal.

Myslím si, že ak v tento deň, na sviatok sv. Valentína, má niekto dôvod na veľkú oslavu, tak sú to práve manželia. Vo sviatosťnom manželstve totiž láska môže neustále rásť a zdokonaľovať sa, pretože je chránená samotným Bohom.

20., 30., 40., 50. výročie svadby, to už je naozaj čo oslavovať. Najmä v dnešnej dobe.

- Elena Blašková -

Už po štvrtýkrát sa Piaristická spojená škola F. Hanáka v Prievidzi v spolupráci s pátrami piaristami zapojila do projektu Národný týždeň manželstva. 15. februára o 11.00 bola v piaristickom kostole odslúžená sv. omša, počas ktorej si manželia obnovili svoje manželské sľuby.

„Posadajte si pekne pri seba, pretože dnes je to pre vás osobitne dôležité,“ vyzval prítomných manželov už v úvode sv. omše páter Ján Hríb SchP. Detská sv. omša bola už tradične plná rodín a ich detí, ktoré s láskou priniesli obetné dary ako prejav vdáčnosti za dar sviatosťného manželstva.

Páter Ján sa vo svojej homílii venoval práve téme manželstva. Deti jeho slová dopĺňali svojimi „múdrosťami“, z ktorých mnohé vyvolali úsmev na tvári dospelých. Napríklad vetu „Za svojho budúceho

manžela alebo manželku sa treba už teraz...“ doplnila jedna dievčinka slovami „...bit'.“

Nuž, možno aj to. Ale určite nie päťami alebo tvrdými slovami. Sviatosťne zosobášení manželia majú jednu výhodu - za ich vzťah sa „bije“ ktosi Tretí!

Aj o tom hovoril štvrtý ročník osláv Národného týždňa manželstva v prievidzskom piaristickom kostole. Organizátori sa už teraz tešia na stretnutie o rok na sviatok sv. Valentína.

- Elena Blašková -

Noci môjho bytia

Počas sedemdesiatich rokov života vraj prespíme dvadsať štyri. Mnohé noci sa podobajú jedna na druhú. Niektoré sa však vymykajú z priemeru. Buď sú plné nádherných očakávaní, alebo nespavosti, stresov, ťažoby, hrôzy či myšlienok na smrť.

Duchovné cvičenia v Chrenovci počas víkendu 27. februára - 1. marca viedol p. Czeslaw Oko MS, ktorý nám v časti Evanjelia Jn 3,1-13 verš po verši pootváral komunikáciu Pána Ježiša s Nikodémom. Pre mňa boli najsilnejšie práve slová o príchode Nikodéma k Ježišovi. V noci... V nociach svojich zablúdení či neistôt potrebujem - ako vari každý jeden z nás - pomoc.

Nikodém vedel, kam a za kým má ísť. Vieme to i my? Ja som to veru dlho nevedela. Až kým neprišlo k úplnému obráteniu. Odvtedy už uplynulo viacero rokov. No vždy, keď sa mi začne „stmievať“, snažím sa hľadať zrakom (a hlavne srdcom) zjavené Svetlo.

Počas duchovnej obnovy som cítila nesmiernu vd'ačnosť k Bohu pre tento jeho nesmierny dar. Zároveň som lepšie pochopila tých, ktorí ho ne-

majú. Slová, že dnes je ťažká doba, sú pravdivé v tom, že tých zotmení v živote ľudí je veľmi veľa. Oveľa viac, ako bolo kedysi. Striehnu všade. Najviac však v populárnom liberalizme a s ním spojenou inváziou všetkého, čo vyzdvihuje „ľudské práva do neba“. Toto je miesto, kde naplno platia Kristove slová Nikodémovi: „Ak neveríte, keď vám hovorím o pozemských veciach; akože uveríte, keď vám budem rozprávať o nebeských?“ (Jn 3, 12)

Duchovné cvičenia sú miestom a časom na posilnenie duchovného rastu, spoznávania Božieho Slova, ale i spoločenstva všetkých, ktorí naň prídu. Sú to ľudia s otvoreným srdcom. Radi prijímú nových účastníkov, ale sa aj podelia o svoje svedectvá, službu a talenty.

- Mária Melicherčíková -

Čakanie na životného partnera

Stále na niečo čakáme, na veci viac či menej dôležité. Ale čo ak čakáme na niekoho veľmi dôležitého... a ten niekto neprichádza, hoci čas beží, hodiny tikajú, túžba začína byť netrpezlivá...

Oslovila som štyri mladé ženy, o ktorých viem, že sa usilujú o verný život podľa Božieho srdca, no Boh akoby stále mlčal pri tejto tak dôležitej otázke, ktorú mu už roky kladú. Opýtala som sa ich, ako trávia tento čas čakania, čo bolo či je pre nich ťažké a čo im naopak pomáha. Nech vás teda dve Márie a dve Kataríny povzbudia svojim krátkym, úprimným svedectvom.

„Mám tridsať rokov. Pracujem ako učiteľka na ZŠ. Som slobodná, bez vážnej známosti. Z týchto rôznych charakteristík a prívlastkov chcem, aby stále bolo pre mňa prvoradé a určujúce, že som sa stala Božím dieťaťom, Jeho dcérou. Preto by som toto obdobie nepopísala ako čakanie na životného partnera, ale skôr rozpoznávanie Božej vôle pre môj život aj v tejto oblasti. Viem, že ako milujúci Otec, ktorý ma pozná lepšie ako sa poznám sama, chce pre mňa to najlepšie.

„Ja poznám svoje zámery, ktoré mám s vami – znie výrok Hospodina – sú to zámery pokoja, a nie nešťastia; dám vám budúcnosť a nádej.“ (Jer 29,11)

Netvrším však, že je to jednoduché. Prichádzajú rôzne chvíle a nepríjemné otázky, vyvierajúce z vnútra či z pozorovania okolia. Spolužiačky z vysokej školy, gymnázia či kolegyně v mojom veku majú už jedno, dve, tri deti. Priateľky mladšie ako ja sa vydávajú. A čo ja? Nenájde sa úprimne veriaci muž, ktorý mi bude rozumieť? Ktorý bude o mňa stáť?

Kto sa o mňa postará v starobe alebo keď budem chorá? Budem mať deti?

A tak sa stále nanovo učím prinášať tieto otázky Bohu, neskrývať ich. Ved' On sám ma ako ženu stvoril s túžbou po dôvernom vzťahu s mužom. Učím sa Mu veriť. Nestrachovať sa. Dôverovať, že aj keď by som mala ísť životom sama, bez manžela, On sám - môj Boh naplní všetky moje potreby, zahrnie ma láskou.

Ved' už to robí. Vo chvíľach, keď mi je ťažko, prichádzajú blízki ľudia s objatím, dobrotou, vypočutím, modlitbou...

A mimochodom, už teraz „mám 20 detí“ ... v triede. (Izaiáš 54,1)“

- Majka -

„Myslím, že by som neopísala svoj stav ako čakanie. To mi znie tak, akoby sa teraz nič nedialo a ten pravý život začal až potom, keď niekoho stretnem. Akoby tieto súčasné dni dostali zmysel a ja našla šťastie iba vtedy, ak sa úspešne skončia. Ale nie je to tak. Každý môj deň slobodnej ženy má veľkú hodnotu a význam. A preto by som nazvala môj stav otvorenosťou.

Chcem byť otvorená pre každú cestu, ktorou ma Boh práve vedie. Či už na nej kráčam s niekým, či nie. Chcem byť otvorená premeniť každý deň na dar pre ľudí okolo mňa a pre Boha. Aj moja sloboda, ktorú teraz mám, je darom. To neznamená, že to je vždy ľahké. Niekedy ma premôže smútok a samota. Ale viem, že keď to prinášam Bohu ako svoju obeť, on z toho nechá vyrásť niečo nádherné.“ - **Mária** -

„Máš pravdu, bolo to aj ťažké čakanie, keďže som nechcela ostať slobodnou dievkou a túžila som mať aspoň 2 detičky a biologické hodiny tikajú, keďže mám už 38 rokov. Ale Pán sa postaral a prednedávnom mi poslal do cesty muža, s ktorým sa poznáme vlastne už 17 rokov. Bol z toho istého sídliska, z tej istej farnosti ako JA. Dokonca aj ministroval v kostole a chodil s nami a s deťmi na výlety. Obaja tomu veľmi nechápeme, ale asi to tak malo byť, vtedy asi nebol ten správny čas a nastal až teraz. Oplatí sa veru čakať, s Mirkom sa ľúbime a o pár mesiacov bude svadba. Oplatilo sa čakať a byť trpezlivá, modliť sa a prosieť Pána!“ - **Katka** -

„Obdobie čakania na životného partnera je obdobím, v ktorom sa dni plné nádeje a túžobného očakávania striedajú s dňami naplnenými smútkom a nedôverou. Mat' okolo seba priateľov, spoznávať nových ľudí a nové miesta je to, čo mi pomáha osobnostne dozrievať. Človek upadá do smútku, keď sa začne príliš sústreďovať na seba, a tým pádom prestáva vnímať okolitú krásu a nespočetné možnosti, ktoré má k dispozícii. Akonáhle človek vyjde v ústrety druhým, tak jeho svet sa začína meniť, zrazu je naplnený po-

kojom, pretože cíti, že vo vzťahu nachádza určité naplnenie a lásku. Musím však povedať, že nie je vždy ľahké povedať Bohu: “Dôverujem Ti! Som si istá, že si na mňa nezabudol.“ - **Katarína** -

Deti, na čo v živote najviac čakáte?

S touto dospeláckou otázkou a potme-húdsnym úsmevom som sa vybrala na horné poschodie našej piaristickej školy, kde som „odchytla“ zopár prvákov a druhákov v družine. Z ich priamych odpovedí, ktoré som ledva stíhala zapisovať, vyplýva, že majú v tom jasno. Presvedčte sa sami!

- * Chcel by som byť pilotom lietadla.
- * Ja by som chcel byť riaditeľ vlaku.
- * Na mikinu Kontrafakt.
- * Na letné prázdniny.
- * Na kúpalisko, keď budú prázdniny.
- * Na meniny, kedy mi rodičia dajú ovládací vrtuľník.
- * Kým budem mať narodeniny (na to čakajú ešte aspoň ďalší traja.)
- * Kedy pôjdeme do Ruska.
- * Keď vyrastiem, lebo keď vyrastiem, pôjdem na Nový Zéland.
- * Na prázdniny, lebo mám narodeniny vtedy, keď je leto.
- * Na dovolenku do Chorvátska.
- * Na Vianoce.
- * Na piatok, aby bol víkend.
- * Na pondelok, lebo bude marec a som videl v katalógu, že sa tam dá vtedy všetko kúpiť.
- * Ja čakám na marec, lebo vyjde nové logo Ninjago.

Za odpovede srdečne ďakuje Zuzana Škrinárová

Ako šestnásťročná začala Evka pracovať na JRD. V devätnástich rokoch sa spoznala s chlapcom, ktorý mal pred vojnu. Bola to jej prvá láska. Očakávala od neho hlavne oporu, možno preto, že jej chýbal otec.

Bola vychovávaná vo veriacej rodine. Usmerňovali ju aj tajné reholné sestry (bolo to v čase totality). Literatúry bolo málo. Urobila si maturitu a keď sa vrátil chlapec z vojny, vzali sa. Mali prázdne dlane, ale mali sa radi. Jej manžel bol nepraktizujúci veriaci.

Evka, aké boli tvoje očakávania do budúcnosti?

Očakávala som zlepšenie. Bola som šťastná, narodil sa nám syn. Ist' do kostola na svätú omšu však akosi nebol čas, chýbala nám živá viera. V kraji, kde sme žili, sme si nevytvorili vhodné podmienky, hoci som neskôr pracovala v administratíve a manžel mal tiež prácu. Nepodarilo sa nám tam však

Boh sa stal mojou oporou

Keď sa Evka narodila, jej súrodenci už boli plnoletí. Po dovŕšení druhého roka jej zomrel otec. Mama zostala bez príjmu. Boli to ťažké roky, no matka bojovala, ako sa dalo.

zakorenit'. A tak sme sa presťahovali k mame, neskôr sme dostali nový byt. Očakávali sme lepšiu budúcnosť.

A potom?

Syn začal chodiť do školy, výborne sa učil a život plynul ďalej. Nechýbalo nám nič. Teraz s odstupom času však vidím, že nám chýbalo to najpodstatnejšie - Boh. No my sme ho nehládali. Vládol komunizmus, zo strachu pred stratou práce aj syn prijal sviatosti v inom meste. Všade vládol čudný strach, vyplývajúci z totality.

Čo rozčerilo stojaté vody?

Manžel sa v novej práci udomácnil a vtedy sa u neho začali prejavovať sklony k alkoholizmu a k agresivite. Finančné problémy sme nepoznali, ale ani spoločnú cestu k sviatostiam či do kostola. Objavila som však vnútorný život, tiché spojenie s Pánom a začala som sa modlievať ruženec. Keď sa dalo, pred hlavnými sviatkami som pristupovala k sviatostiam.

Dni bežali v neustálom manželovom prázdnom sľubovaní. Navyše s nami začala žiť aj moja matka. Keby manžel nebol súhlasil, nebolo by to možné. Moje dve sestry ju chceli dať do domova. U nás dožila. Syn študoval na vysokej škole a aj ju ukončil, oženil sa a odsťahoval sa do iného mesta. Manželovi sa „darilo“ v pití, chodieval domov neskoro v noci.

Očakávala si zlepšenie vzťahu s manželom?

Áno, ale nálady manžela boli neznesiteľné, agresivita a násilie naberali na obrátkach. Odsťahovať sa neprispadalo do úvahy, nemala som sa na koho ob-

rátiť. A tak som sa len v tichosti modlila.

Navyše mi objavili rakovinu prsníka a maternice... Hlavou i srdcom mi stále vírilo Zdravas Mária - aj pri manželovej agresivite, ktorá sa vystupňovala natolko, že mi išlo o život. Ticho som sa modlila a zúfalo som volala: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ V byte v tú chvíľu všetko stíchlo, ráno manžel o ničom nevedel...

Suseda zavolała synovi a ja - ubitá som šla ako ovečka za ním. Bola som taká zdeptaná, že som si nedokázala ani kúpiť lístok na autobus. Syn ma vzal k sebe do bytu a rozhodol, že ma viac k otcovi nepustí. Muž alkoholik zostal doma a ja u syna v inom meste.

Očakávala si pokoj?

Neprosila som o život, nezúfala som, všetko som už prežívala pokojne. No pribudli ožarovania, chemoterapie, operácie... Trvalo to desať rokov.

A čo manžel?

Manžel si asi po mesiaci uvedomil, že mu chýbam. Prišiel k synovi za mnou, no strach a bolesti, ktoré som prežívala, prevýšili jeho sľuby. Veriť mu sa už nedalo. Začal nás pravidelne navštevovať, vyhovovalo mu to. Ja som chodila s dvoma palicami, orgány mi postupne vypovedávali službu.

Bolo niečo, čo ťa dokázalo potešiť?

Bol to môj milovaný vnúčik a syn s rodinou. Môj vnuk je stále mojou veľkou radosťou. A mala som ešte jednu...

Akú?

Často ma jedna moja milá priateľka nabádala k pristupovaniu k sviatostiam. Nosila mi rôzne materiály, mala so mnou trpezlivosť. Správala sa ku mne ohľaduplne, bola múdra a veľmi láskavá. Ja som však všetko odkladala na „potom“, bála som sa do synovho bytu priviesť kňaza. Až raz...

Cupkala som od lekára s dvoma barlaami domov a zastavila som sa pri jednej kvitnúcej skalke. Zaujali ma krásne kvety v nej. Na záhradke plela bu-

rinu jedna pani a ja som ju oslovila: „Pestujete pekné margarétky. Aj ostatné sú krásne.“ Jej odpoveď bola: „Vy tu bývate?“ Odpovedala som jej, že bývam hneď vedľa v činžiaku. „Táto záhradka, to je nič, obdiv patrí tomu, kto ju stvoril - a stvoril i nás,“ odpovedala mi pani s úsmevom.

Pripadala som si zahanbená. Kára ma? Alebo čo mi chcela povedať? Zdalo sa mi, že zvýšila hlas (a bolo to, ako keď Pán použil bič v chráme). Ale pokračovali sme v rozhovore o duchovných veciach.

Ani nemôžem opísať, čo pekné nasledovalo. Postupom času dokončila moju prípravu na stretnutie s Pánom. Nakoniec mi priviedla kňaza, ktorý ma vyspovedal (bol z môjho rodiska). Odvtedy pravidelne po rokoch ku mne - nemohúcej - chodia kňazi, spovedajú ma a prinášajú mi živého Pána Ježiša v Eucharistii, na ktorého sa nesmierne teším... Stal sa mojou oporou, Láskou a Nádejou...

Som dlhodobá onkologická pacientka, no som vyrovnaná a chcem byť pripravená odísť k Stvoriteľovi do svojej vlasti...

Nezanevrela si na manžela?

Modlila som sa za neho a prosila Boha, aby sa ho ujal. Všetko som mu odpustila. Nerozviadli sme sa. Po desiatich rokoch návštev mu jeho pokračujúci alkoholizmus a agresivita zabránili chodiť k nám. Syn mu chcel vybaviť domov dôchodcov a liečenie. Odmietal. Syn však napriek tomu vybavil u lekárov všetko potrebné.

Vozili sme manžela chorého po vyšetreniach. Doteraz si neviem vysvetliť tú jeho náhlu krotkosť. Sestrička - hotový anjel - v nemocnici, kde ho operovali, mu priviedla kňaza a prijal sviatosti. Boh nás neopustil, manžela si Pán povolal, zomrel s ním zmierený.

***Za úprimný rozhovor ďakujú
Anka G. V. a L. Š.***

Boh čaká

Boh čaká. Trpezlivo. Milosrdne. Láskavo. Bez hraníc. Čaká, až kým On sám nezačne byť čakaný. Aj o tom je ľudská sloboda. Aj o tom je Božia láska. Aj o tom je tento príbeh, ktorý sa skutočne stal. Hovorí tak trochu o ľudskej tvári Cirkvi, ktorá ťažko ranila. No zároveň i o tej božskej, ktorá zachránila. Hovorí o človeku, ktorý sa napokon predsa len dočkal... A o Bohu, ktorý to s ním nikdy nevzdal. Napriek všetkému.

Žil. Ako len malé dieťa môže - šanťil, vystrájal, pomáhal, trpel aj sa radoval. Ťažko pracoval, chodil do školy, prežil ťažké chvíle vojny. Žil rád. Päť mladších súrodencov, robota okolo domu, pán farár, ktorý častejšie držal trstenicu ako hladil detskú hlávku. Vojna, utrpenie, hlad, drobné zlodejstvá v susedovej záhrade. Učňovské roky, vojenčina, láska, volant. Žil svoje kilometre života s čakaním na konečnú. Svoju cestu životom zdobil prácou, usilovnosťou, pomocou druhým,

láskavosťou k svojim deťom. Občas ju spestril ľudskou slabosťou, rozdielnym názorom, pohárikom na povzbudenie či na zahladenie každodenných starostí.

Do kostola nechodil, no vieru nezalieval nikomu. Trstenica štípala nielen na rukách, ale aj na duši. I po rokoch. Nedalo mu zabudnúť.

Prišla jeseň života. On žil i naďalej neskonale rád. Pre deti, vnúčence, súrodencov, blízkych, susedov... Vždy bol ochotný poradiť, pomôcť - a vo svojej pedantnosti neustále

udržiaval v poriadku všetky veci a vecičky svojho života.

Až prišla tá chvíľa... Stačil jeden deň, jedna hodina - a zrazu sa zmenilo všetko, čím do tej chvíle žil. Niečo mu ochromilo pol tela, vzalo reč, ubralo zo zdravého uvažovania. Zostal odkázaný na tých, ktorým bol celý život oporou, ktorých miloval, pre ktorých žil.

Žil. Stále žil, ale v inom, svojom svete, do ktorého už nikdy nikto viac nenahliadol. Len jeho najbližší s nekonečnou trpezlivosťou trávili štyri roky života na pár metroch štvorcových spolu s ním. Posteľ, kreslo, posteľ, kreslo... Niekoľkokrát denne. Jedine táto zmena bola možná...

Upieral zrak na akýkoľvek pohyb okolo neho. Bol unavený životom, unavený svojou nemohúcnosťou... No i napriek ubúdajúcim silám stále čakal. Na čo? Na to, aby sa jeho čakanie už konečne skončilo? Alebo

skôr na to, aby dosiahol zahojenie všetkých rán?

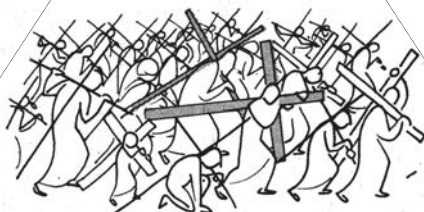
Čakal, čakal a čakal. Až prišla chvíľa, keď bol konečne pochopený, keď pri jeho takmer bezvládnom tele stál po rokoch kňaz. Odpustenie, prejav vôle, stisk ruky na znak súhlasu... Netreba nič vysvetľovať a ani dlho rozprávať. Stačí šepkať modlitbu. Slzy samé stekajú po duši. Ľahký dotyk kňazovej ruky prináša pokoru, prijatie, zmierenie. Úľavu a pokoj.

Len chvíľu po kňazovom odchode sa jeho čakanie skončilo. Boh konečne mohol do svojho láskavého náručia prijať toho, ktorého celé tie roky s nádejou v srdci vyzeral. Svojho strateného syna. Stratenú ovečku, pre ktorú opustil deväťdesiat deväť spravodlivých. Stratenú drachmu, kvôli ktorej zvolal svojich priateľov na hostinu.

Bolo čo oslavovať. I tam hore, v nebi.
- K. a P. -

Ľahkosť krídel

Veronika Hoffmannová

Prach na nohách * Popol na čele
Pokora v duši * Cestovný lístok v labirinte dni
Nájdeme v kríži ľahkosť krídel
Láska nám utká večný plášť
Zem všetko požehná a vloží do rúk Boha

Spoveď je príležitosťou na privolanie lásky a milosrdenstva. V rozhovore kňaz usmerňuje k dobrému, upozorňuje na nebezpečenstvá a zaseje nové semeno Božieho slova do duše kajúcnika.

Kňaz dušu pripraví a v Božom mene odpúšťa hriechy a lieči rany. Nikdy nemusíme mať dôvod báť sa.

Možno je Tvoj hriech veľký, možno Ťa Tvoje srdce odsudzuje, no Pán Boh je väčší než Tvoje srdce. Pán Boh je čistá láska a odpúšťanie.

Spoveď je stretnutie ľudského s božským prostredníctvom ľudskej dôvery a rozhovoru. Je v podstate oslavou. Preto daruj Pánovi svoj hriech. Prežiť zahanbenie pred Bohom a priznať, že som hriešnik, je veľká milosť.

Aké sú vaše očakávania od sviatosti zmierenia? Spýtali sme sa viacerých kajúcnikov priamo pri spovednici i mimo nej...

- ⇒ **Edita:** Pred spoveďou sa modlím za kňaza, ktorý ma bude spovedať, aby ho naplnil Duch svätý. Aby mi kňaz povedal to, čo by mi povedal sám Pán Ježiš. A čo očakávam? Odpustenie hriechov, vieru, novú silu. Niekedy cítim, že sa ma Pán dotkol. Ešte pred spoveďou by sme sa mali modliť, aby Pán Ježiš strážil naše ústa, aby nevysslovovali zlé slová.
- ⇒ **Vladimír:** Očakávam pokoj v duši.
- ⇒ **Stázka:** Pokoj Boží a lásku. Vždy som šťastná, že som sa odhodlala...
- ⇒ **O.:** Lútosť nad hriechmi, lásku Pána Ježiša, uzdravenie duše.
- ⇒ **Mária:** Očakávam veľké milosti pre celú rodinu. Len aby som vedome nezatajila hriechy...
- ⇒ **M.:** Obnovenie vzťahu s Bohom, pokoj, vd'ačnosť.
- ⇒ **Irenka:** Úľavu, poučenie, odpuste-

nie, aby ma kňaz poučil cez Ducha Svätého slovami Pána Ježiša.

- ⇒ **Alica:** Božiu milosť pomáhajúcu, odpustenie. Som vd'ačná Pánu Bohu za milosť sv. spovede. Dúfam, že sa budem viac chrániť i pred posudzovaním bližných.
- ⇒ **Alenka:** Idem vtedy, keď si ma pozve sám Boh; keď som zatúlaná a on mi ukáže cestu milosrdenstva. Očakávam pokoj v rodine, lebo keď ja som pokojná, vidím veci inak. Som rada, že môžem pristupovať k sv. spovedi a očisťovať sa pred Bohom. Som šťastná kresťanka.
- ⇒ **N.:** Očakávam, že Boh zo mňa odstráni sebalútosť, egoizmus, rozviaže putá otroctva hriechu, odstráni zahľadenosť do seba, aby som videla a lepšie pochopila aj potreby mojich bližných, aby som sa ich naučila požehnať, nie hnevať sa na nich.
- ⇒ **Alžbetka:** Uľahčenie, pokoj, milosrdenstvo, po spovedi mi je dobre.
- ⇒ **Katarína:** Pokoj v duši, odpustenie, uzdravenie. Chcem sa chrániť hriechu, aby som vydržala v posväcujúcej milosti, aby som žila, ako chce Boh a plnila jeho vôľu.
- ⇒ **Vanda:** Úľavu, aby som mala čistý priestor v duši na počutie Pána. Vnímam sviatosť zmierenia ako satelit na príjem Boha, aby som ho počula.
- ⇒ **Žofia:** Očakávam Božiu lásku, Boží dotyk, keď ma Boh prijíma so všetkým, takú, aká som. Učí ma prijímať druhých ľudí s láskou.

Trpezlivá aj v súženiach

(Sv. Mary Mac Killopová)

3/15

Do školy prišiel inšpektor. Mary práve nebola prítomná, a tak kolega využil situáciu. Predstavil inšpektorovi svojich žiakov ako Maryiných a Maryiných ako svojich. Tí jeho skutoční, zdanlivo Maryini, však takmer nič nevedeli. Odniesla si to Mary. Po desiatich rokoch učenia ju zo školy prepustili. Mary nezatrpkla, nenahnevala sa a ani netúžila po pomste. Dostala znamenie, na ktoré už dlho čakala.

Mary Mac Killopová sa narodila 15. januára 1842 vo Fitzroy v Austrálii. Jej rodičia boli prisťahovalcami zo Škótska a mali osem detí. Mary bola najstaršia. Otec bol síce láskavý a zbožný, ale i márnotravný. Mary už od svojich štrnástich rokov pracovala, aby pomohla uživiť rodinu - najskôr ako predavačka, potom ako učiteľka.

Práve počas svojej učiteľskej praxe v Penole sa zoznámila s kňazom Julianom Woodsom, ktorý sa stal jej duchovným vodcom. Spolu pripravili plán na vytvorenie novej kongregácie sestier. Tá sa mala venovať vzdelávaniu ľudí v chudobných oblastiach. Mary však stále váhala a chcela sa presvedčiť o tom, že je to skutočne Božia vôľa.

Nová rehoľa

Po prepustení zo zamestnania si už Mary bola istá. V roku 1866 začala

vyučovať v Penole v maštali, ktorú jej na tieto potreby upravil brat. Pridali sa k nej ďalšie dievčatá a postupne vytvorili Kongregáciu sestier sv. Jozefa od Najsvätejšieho Srdca. Prestažovali sa do Adelaidy na juhu Austrálie a v roku 1867 zložili sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti. Onedlho už pracovali nielen v školách, ale i v sirotincoch a azylových domoch pre ženy.

Situácia sa vyvíjala priaznivo až do roku 1871. Vtedy miestny biskup uveril ohováračským rečiam, Mary vylúčil z rádu jozefitiek a dokonca i exkomunikoval. „Drahý starý biskup urobil strašnú chybu,“ napísala vtedy Mary svojej matke. Hoci jej bolo ublížené, nezvíťazil v nej hnev, ale pokoj: „Neviem opísať ten pocit, ale bola som nesmierne šťastná a cítila som sa pri Bohu bližšie než kedykoľvek predtým.“

Nastali ťažké dni. Kongregáciu po nútenom odchode Mary opustili mnohé sestry. V nasledujúci rok krátko pred smrťou však biskup uznal svoju chybu a Maryinu exkomunikáciu odvolal.

Mary sa teda mohla vrátiť späť do rádu, ktorý sama založila. Všetky noviny písali o krivdách, ktoré musela znášať, ona však proti biskupovi nepovedala ani jedno slovo. Vyjadřila jedine smútok z toho, že jej rehabilitácia sa uskutočnila za cenu podkopania biskupovej autority.

Regula potvrdená Rímom

Práca rehoľníčok sa opäť rozbehla, ale zjavili sa nové ťažkosti. Keďže rehoľa ešte nemala schválenú regulu, snažili sa ju ovládať miestni kňazi. Mary sa teda v roku 1873 vybrala na dlhú cestu loďou do Ríma, kde pápež Pius IX. podriadil rehoľu priamo Rímu. Tým sa značná časť problémov vyriešila. Na ich miesto však nastúpili nové.

Otec Woods, spoluzakladateľ rehole, uveril dvom sestrám, že majú videnia. Mary mu tvrdila, že sú podvodníčky, no on jej ich nedovolil ani len napomenúť. Vtedy zasiahol Rím, ktorý ho ako duchovného vodcu jozefitiek odvolal.

Hnev otca Woodsa sa obrátil na Mary. Obviňoval ju z toho, že zradila rehoľu, keď prijala zmeny reguly, ktoré vyžadoval Rím, ohováral ju a odmietal sa s ňou stretnúť. Ona

však i naďalej viedla rehoľu k tomu, aby si ho vážila a uznávala za svojho zakladateľa.

Problémy nekončia

Nie všetci kňazi prijímali činnosť sestier jozefitiek priaznivo, a tak musela Mary i naďalej od nich znášať početné príkoria. V roku 1885 bola biskupom pozbavená úradu generálnej predstavenej a sestrám bolo dovolené si ju na toto miesto zvoliť až o 14 rokov neskôr.

Iných kňazov zas hnevala snaha jozefitiek udržať si nezávislosť. Kritizovali Mary, že je mladá, tvrdohlavá a nevzdelaná, že ako žena nemôže fungovať bez vedenia mužov. Vo chvíľach zmätku, znechutenia a bolesti sa Mary rozprávala so svojimi priateľmi a s ich pomocou dokázala obstáť.

Nezlomili ju ani časté choroby - silné bolesti hlavy, mŕtvica, kvôli ktorej jej ochrnula pravá polovica tela, a iné zdravotné ťažkosti. Po ochrnutí sa naučila písať ľavou rukou a i naďalej cestovala a vykonávala funkciu generálnej predstavenej.

Prvá austrálska oficiálna svätá Mary Mac Killopová zomrela 8. augusta 1909 v Sydney. Blahorečená bola v roku 1995, svätorečená v roku 2010. Vytrvala vo viere napriek mnohým skúškam a protivenstvám, ktoré ju v živote postretli, pretože ich všetky považovala za Boží prostriedok spásy. „Božia vôľa je pre mňa ako vzácna kniha, ktorej čítanie ma nikdy neunaví.“

Pripravila: Petra Humajová

Zdroje/obrázky:

zivotopisysvatych.sk; kapky.eu/sk

web.stjoeswaroona.wa.edu.au

en.wikipedia.org

dailytelegraph.com.au

Blahoželanie

Dňa 1. marca 2015 oslávil svoje 55. narodeniny náš rodák, arcibiskup Mons. Róbert Bezák. Vyprosujeme mu len to najlepšie, najmä veľa Božích milostí a veľa síl v šírení dobra a pokoja. Nech ho dobrý Boh obdarí hojným zdravím a radosťou!

Posledná rozlúčka

V sobotu 28. februára 2015 okolo 13.00 odišiel k nášmu Spasiteľovi **vdp. Juraj Blaško**, dekan n. o.. Do večnosti bol povolaný v 76. roku života a 52. roku kňazstva.

Pán dekan Blaško žil ako dôchodca vo farnosti Prievidza - Zapotôčky, kde do posledných chvíľ života pastoračne vypomáhal slúžením sv. omši v miestnom penzióne. Naše mesto každodenne posväcoval slúžením Eucharistie a modlitbou liturgie hodín vo svojom byte. Do večnosti odišiel náhle na kardiorespiračné zlyhanie.

Prievidžania sa zaňho modlili pri sv. omši v utorok 3. marca o 18.00 na Zapotôčkoch. Pochovaný bol diecéznym biskupom Mons. Mariánom Chovancom v stredu 4. marca v rodných Topolčanoch.

Odpočinutie večné daj mu, Pane!

Spomienky na zosnulých

Dňa 17. marca 2015 uplynie 25 rokov, čo nás navždy opustil náš brat a švager **František Baniar**. Prosíme tých, ktorí ho poznali, o tichú spomienku s modlitbou.

Dňa 14. marca 2015 si pripomenieme 20. výročie odchodu do večnosti nášho manžela, otca, starého otca, brata a švagra **Pavla Nedeljaka**.

Prosíme tých, ktorí ho poznali, o tichú spomienku s modlitbou.

S láskou spomína rodina.

Farská kronika

od 24. januára 2015
do 26. februára 2015

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Veronika Hudecová

Manželstvo uzavreli:

Boris Šolc a Silvia Štorcelová
Milan Tomek a Mária Bátorová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zosnulými:**

Helena Steigerová, 96 r.
Emília Tomášiková, 72, r.
Vojtech NemečKay, 85 r.
Mária Stanová, 85 r.
Anna Audyová, 73 r.
Anna Lihosithová, 92 r.
Ľudmila Gundzová, 80 r.
Mária Doležalová, 76 r.
Gustav Polčík, 96 r.
Štefánia Englišchová, 87 r.
Jozef Raček, 83 r.
Mária Vrabcová, 75 r.
František Miko, 69 r.
Ing. Jozef Surovčík, 83 r.
Bernardína Valovičová, 78 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Grafika:

Ing. Beáta Voskárová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, Mgr. D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
Mgr. E. Blašková, Mgr. Z. Škrináro-
vá

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie:

Obálka - Ing. Silvia Kobelová

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciame.

Na maškarnom plese

8. február 2015, Piaristická spojená škola F. Hanáka

Foto: Ivan Šimkovič

Farský ples

14. február 2015, Kultúrny dom v Necpaloch

